

Arrest

nr. 55 326 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door de verzoekende partij niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Op 7 juli 2004 huwde u met Gor Shirinyan. U woonde samen met uw echtgenoot in de stad Dalar.

Hoewel uw man zelf niet politiek actief was, had hij een brede kennissenkring. Zo was hij bijvoorbeeld bevriend met generaal Muraz Sargsyan, die ook getuige was geweest bij uw huwelijk. Op een bepaald moment werd uw man toevallig voorgesteld aan Aram Sargsyan, een belangrijk kopstuk van de oppositie in Armenië. Arthur, de chauffeur van generaal Muraz Sargsyan, zag echter dat uw man met dit kopstuk van de oppositie praatte. Bovendien zag Arthur ook hoe uw man een folder van de oppositie in zijn bezit had. Arthur gaf deze informatie door aan hoger geplaatste personen. Hierdoor kwam uw man in problemen. De 'hogere instanties' verdachten hem ervan dat hij dubbel spel speelde door enerzijds de oppositie te steunen en anderzijds goed bevriend te zijn met aanhangers van de

regeringspartij. Een vriend van uw man informeerde hem dat hij werd achtervolgd. Op 31 mei 2007 werd uw man door de politie aangehouden. Hij werd valselyk beschuldigd van smeergeld te hebben aangenomen. Uw man zou geld hebben ontvangen om er via zijn connecties voor te zorgen dat dienstplichtigen hun legerdienst konden uitoefenen in een kazerne die dicht bij huis lag. Op 11 september 2007 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar.

Tijdens de gevangenisstraf van uw man kende u geen problemen. Op 28 februari 2010, drie maanden voor het einde van zijn straf, kreeg u een bericht van de gevangenis dat uw man met een hersenbloeding was opgenomen in het ziekenhuis. Op 2 maart 2010 overleed uw man. Gezien uw man nooit eerder medische problemen had gekend, vermoedde u dat uw man geen natuurlijke dood was gestorven. U besloot een onderzoek te starten naar het overlijden van uw man. Met veel moeite kon u op 4 mei 2010 van de gevangenis een attest van overlijden bekomen. Een week of tien dagen later kreeg u thuis bezoek van twee onbekende mannen. Ze vertelden dat uw man nog schulden had en ze bedreigden u om de som te betalen. Drie dagen later kwamen deze mannen voor een tweede maal op bezoek. Ze sloegen u, doorzochten uw huis en namen uw paspoort af. U vermoedt dat geldzaken niet de werkelijke reden waren voor deze invallen, maar dat 'men' u onder druk wilde zetten omdat u van plan was om de omstandigheden over de dood van uw man te onderzoeken. Naar aanleiding van de tweede inval ging u naar de politie om een klacht in te dienen. Twee dagen later werd u bij de politie uitgenodigd. De politie vertelde dat ze de twee mannen hadden geïdentificeerd op basis van uw beschrijvingen. U zou uw paspoort terugkrijgen en er werd u verzekerd dat deze mannen u niet meer zouden lastigvallen. Kort daarop werd u echter opnieuw geïntimideerd. U werd achtervolgd door dezelfde twee personen. Op een bepaald moment werd uw auto zelfs aangereden. U besloot daarop te vluchten.

Op 10 juli 2010 vertrok u met de auto vanuit Armenië naar Georgië. In Georgië nam u het vliegtuig naar Oekraïne. Gezien u zelf geen paspoort had, denkt u dat de passeurs die met u meereisden misschien een vals paspoort gebruikten. Vanuit Oekraïne reisde u met een bus door Polen en Duitsland naar België. U hebt geen weet van eventuele grenscontroles onderweg. Op 12 juli 2010 kwam u aan in België. U vroeg diezelfde dag asiel aan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Volgens de verzoekende partij is de bestreden beslissing niet, of minstens zeer gebrekkig gemotiveerd. Er is ook duidelijk een overtreding van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de bestreden beslissing geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier. De verzoekende partij dient dan ook erkend te worden als vluchteling. De problemen in Armenië zijn voor iedereen bekend.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“U vreest dat u in Armenië zult worden geviséerd omdat u de omstandigheden van het overlijden van uw man wilde onderzoeken. Uw man werd valselyk beschuldigd en veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar omdat de ‘hogere instanties’ dachten dat hij banden had met de politieke oppositie in Armenië. Het Commissariaat-generaal kan echter helemaal geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste meent het Commissariaat-generaal dat uw verklaringen over de problemen van uw man, die aan de basis zouden liggen van uw eigen problemen, niet geloofwaardig zijn. Vooreerst is het zeer onlogisch dat uw man, die volgens uw verklaringen nooit enige politieke activiteiten heeft gehad, omwille van één toevallig gesprek op straat met een figuur van de oppositie en omwille van één folder die hij ooit in zijn bezit zou gehad hebben, valselyk beschuldigd zou worden en veroordeeld zou worden tot een celstraf van drie jaar. Dit feit is, alleen al omwille van het onlogisch en disproportioneel karakter, niet aannemelijk.

Toen doorgevraagd werd over de problemen die uw echtgenoot zou gekend hebben, bleek u hier ook nauwelijks iets over te kunnen vertellen en legde u zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Zo bleek u bijvoorbeeld niet te weten wanneer de problemen van uw man nu eigenlijk waren begonnen. U verklaarde dat het feit dat uw man werd gezien in het gezelschap van de oppositiefiguur Aram Sargsyan en het feit dat hij werd gezien in het bezit van een folder van de oppositie de oorzaak van zijn problemen waren. Het is echter hoogst opmerkelijk dat u geen van beide incidenten kon plaatsen in de tijd. U zei dat u alleen maar kon vermoeden dit enkele maanden voor zijn arrestatie door de politie gebeurde, maar u verklaarde dat u het eigenlijk niet wist (CGVS, p. 12-13). Het lijkt weinig geloofwaardig dat uw man u niet zou hebben verteld wanneer deze belangrijke incidenten hadden plaatsgevonden of dat u hem dit niet zou hebben gevraagd op het moment dat hij effectief in de problemen kwam. Daarenboven bleken uw verklaringen op dit punt ook tegenstrijdig. Zo vertelde u aanvankelijk dat uw man enkele malen in het gezelschap van Aram Sargsyan gesignaleerd was (CGVS, p. 11), terwijl u even later volhield dat hij deze oppositieleiders slechts eenmaal had ontmoet (CGVS, p. 12).

Hoewel u verklaarde dat uw man via een kennis vernam dat hij gevolgd werd, kon u ook over deze gebeurtenis niets vertellen. Gezien dit het eerste moment was waarop jullie beseften dat uw man in de problemen kwam, is het niet geloofwaardig dat u dit incident zelfs niet bij benadering kon situeren in de tijd. U bleek bovendien ook niet te weten door wie uw man gevolgd werd, wie hem vertelde dat hij gevolgd werd of hoe die persoon wist dat uw man gevolgd werd (CGVS, p. 14). Bovendien moet opgemerkt worden dat u steeds uitzonderlijk vaag bleef over de identiteit van de vervolgers van uw man. Toen u gevraagd werd wie eigenlijk verantwoordelijk was voor het feit dat uw man in de gevangenis belandde, sprak u steeds over ‘hogere instanties’, zonder te kunnen specificeren wie of wat deze hogere instanties nu precies waren (CGVS, p. 14-15).

Ten tweede kan het Commissariaat-generaal ook geen geloof hechten aan de problemen die u zelf zou meegemaakt hebben, zowel omwille van het feit dat uw geloofwaardigheid reeds is ondermijnd door voorgaande vaststellingen, als omwille van tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande deze problemen. Wat betreft de twee onbekende personen die uw huis zouden zijn binnengedrongen en die u zouden hebben bedreigd, bleken uw verklaringen tegenstrijdig te zijn. Bij het Commissariaat-generaal beweerde u dat deze personen u op twee verschillende momenten een bezoek brachten, terwijl uit uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS bleek dat zij slechts eenmaal uw huis waren binnendrongen

(vragenlijst CGVS, nr. 5). Uw uitleg dat de tolk zich waarschijnlijk had vergist, is in dit verband helemaal niet aannemelijk (CGVS, p. 21). Daarenboven bleek dat u ook deze incidenten helemaal niet kon plaatsen in de tijd. De eerste inval situeerde u aanvankelijk 'een week of tien dagen' nadat u op 4 mei 2010 in de gevangenis een attest van overlijden van uw man was gaan halen, terwijl u even later beweerde dat deze inval 'begin juni' plaatsvond (CGVS, p. 18). Ook bij de situering van het tweede incident sprak u zichzelf tegen. Eerst zei u dat de tweede inval 'een week of tien dagen' na de eerste inval gebeurde (CGVS, p. 6). Even later beweerde u dat er slechts drie dagen tussen beide incidenten zaten (CGVS, p. 18). Aangaande uw bewering als zou u nadien nog achtervolgd zijn door diezelfde mannen, waarbij op een bepaald moment zelfs uw wagen werd aangereden, moet opgemerkt worden dat u deze feiten op geen enkel moment vermeldt hebt tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, nr. 5). Gevraagd waarom u dit niet had verteld, antwoordde u dat men u dit niet had gevraagd. Het is echter niet geloofwaardig dat u deze belangrijke incidenten, die vlak voor uw vertrek plaatsvonden en zelfs de aanleiding waren voor uw beslissing om Armenië te verlaten, niet spontaan zou hebben vermeld (CGVS, p. 21).

Bovendien is ook uw bewering als zou u bescherming gezocht hebben bij de politie niet geloofwaardig. Tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde u immers dat u naar aanleiding van de tweede inval bij u thuis een klacht ging indienen bij de politie. De politie noteerde uw verklaringen en startte een onderzoek. Twee dagen later zou de politie u hebben laten weten dat ze de daders op basis van uw beschrijvingen hadden geïdentificeerd (CGVS, p. 19-20). Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken luidde uw verklaring echter anders. U zei daar immers: 'Ik durfde niet naar de politie te gaan. Ik had geen vertrouwen in de politie en justitie omdat mijn man valselijk beschuldigd werd.' (vragenlijst CGVS, nr. 5). Deze uitspraken zijn absoluut onverenigbaar. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich misschien had vergist omdat u erg veel stress had toen u in België toekwam (CGVS, p. 21). Deze uitleg is echter niet afdoende om dergelijk ernstige tegenstrijdigheid te verschonen. Daarenboven is het zeer merkwaardig dat u de namen van de twee personen die tweemaal bij u waren binnengevallen niet bleek te kennen, hoewel u nochtans had verklaard dat de politie beide personen had geïdentificeerd. Toen u gevraagd werd waarom u de identiteit van uw belagers niet kende, antwoordde u dat u dit niet had gevraagd aan de politie, omdat u dacht dat zij u dit toch niet zouden vertellen (CGVS, p. 20). Indien u werkelijk tweemaal ernstig bedreigd zou zijn, is het niet geloofwaardig dat u de politie zelfs niet gevraagd zou hebben wie de daders van deze feiten waren.

Ten derde moet het Commissariaat-generaal opmerken dat ook uw verklaringen over uw reisweg niet geloofwaardig zijn. Zo zei u dat u zonder paspoort van Armenië tot België reisde. U vermoedde dat uw begeleiders een vals paspoort voor u hadden geregeld, al wist u dit niet met zekerheid te zeggen. U hebt nooit een vals paspoort in uw handen gehad. U wist niet of dit vals paspoort op uw eigen naam stond of dat er een valse naam was gebruikt (CGVS, p. 8-10). Gezien u met het vliegtuig van Georgië naar Oekraïne reisde, gezien er op een luchthaven individuele identiteitscontroles zijn en gezien er u vragen zouden kunnen gesteld worden over uw identiteit of het doel van uw reis, kan aan deze uitleg geen geloof gehecht worden. Wat betreft de busrit van Oekraïne door Polen en Duitsland naar België, beweerde u dat u geen weet had van eventuele grenscontroles op dit traject (CGVS, p. 10). Dit is niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. U verwijst herhaaldelijk naar geheugenproblemen, die het gevolg zouden zijn van uw depressie en van de stress als gevolg van de gebeurtenissen, als verklaring voor de inconsistenties in uw relaas en uw onvermogen om gebeurtenissen te situeren in de tijd. Er kan echter opgemerkt worden dat u geen enkel medisch attest voorlegt dat deze beweerde geheugenproblemen expliciet kan staven. Zoals hier eerder reeds werd aangetoond is het absoluut niet geloofwaardig dat u cruciale gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw vertrek Armenië niet kunt situeren. Bovendien moet opgemerkt worden dat uw beweerde geheugenproblemen nogal selectief lijken. Bij sommige gebeurtenissen, zoals de arrestatie van uw man, zijn veroordeling, zijn dood of het gehele traject van uw reis, kunt u blijkbaar zonder problemen exacte data noemen, terwijl u over de oorzaken van de problemen van uw man en over de problemen die u daarna zelf zou gekend hebben steeds opvallend vaag blijft. Zelfs de incidenten van vlak voor uw vertrek uit Armenië, die dus louter 2 á 3 maanden voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal plaatsvonden, kon u niet situeren.

Het medisch attest uit Armenië vermeldt volgens uw verklaringen enkel dat u een depressie hebt. De brief die opgesteld werd door een medewerker van Fedasil vermeldt dat in Armenië mogelijk traumatische ervaringen hebt opgedaan en dat uw aanpassingsproblemen hebt sinds uw aankomst in België. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de moeilijke situatie waarin u als vluchteling verkeert, moet opgemerkt worden dat de loutere vaststelling dat u traumatische ervaringen hebt ondergaan nooit een oorzakelijk verband kan aantonen met de problemen die u beweert te

hebben meegemaakt. Uw paspoort en uw geboorteakte staven uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Uw huwelijksakte bevestigt dat u met Gor Shirinyan getrouwd bent. Het bericht van overlijden van uw man, dat uitgereikt werd door de gevangenis, en de overlijdensakte van uw man bevestigen dat u uw man op 2 maart 2010 is overleden aan de gevolgen van een hersenbloeding die hij had opgelopen tijdens zijn verblijf in de gevangenis. Deze documenten kunnen uw bewering dat u man geen natuurlijke dood is gestorven echter niet onderbouwen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6. De argumenten van de verzoekende partij kunnen als volgt worden samengevat:

Haar asielaanvraag werd ongegrond verklaard op grond van een drietal elementen. Vooreerst zou het voor Commissariaat-generaal niet aanvaardbaar zijn dat de echtgenoot van de verzoekende partij werd veroordeeld wegens de minimale contacten met de oppositie. Zij zou te weinig concrete aanwijzingen hebben over de verhouding van haar echtgenoot met de oppositie. Het is echter een feit dat haar echtgenoot in de gevangenis is terecht gekomen en gezien de corruptie in Armenië kan men zeer vlug problemen krijgen, zelfs op basis van vermoedens.

In tweede instantie wordt de verzoekende partij elk statuut geweigerd omdat haar eigen problematiek als ongeloofwaardig voorkomt omdat de problematiek van haar echtgenoot niet aanvaard wordt.

Tenslotte wordt de aanvraag afgewezen omdat volgens het Commissariaat-generaal de verzoekende partij onmogelijk kan gereisd hebben zonder eigen paspoort en omdat zij wel degelijk op de hoogte moet geweest zijn van de inhoud van een vals paspoort. Het Commissariaat-generaal vertrekt van de idee als zou er geen mensenhandel meer bestaan. Welnu, alle dagen doen er zich processen voor over mensenhandel. De verzoekende partij werd constant begeleid door een mensensmokkelaar die voor de documenten heeft gezorgd. De verzoekende partij heeft geen individuele controles gekend. Mogelijkerwijze heeft zij dan geluk gehad.

Het Commissariaat-generaal, zo concludeert de verzoekende partij, heeft de zaak dus niet naar behoren behandeld. Bij haar verzoekschrift voegt zij een medisch attest, stellende dat, wanneer zij zich alles niet meer zo goed kan herinneren, dit ligt aan het feit dat zij psychische problemen heeft, die ten onrechte aan de kant worden geschoven.

2.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet meer doet dan het bevestigen van haar verklaringen, het herhalen van haar asielrelaas en het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissingen, zonder meer. Haar argument dat het een feit is dat haar echtgenoot in de gevangenis is terecht gekomen en dat men, gezien de corruptie in Armenië, zeer vlug problemen kan krijgen, zelfs op basis van vermoedens, is niet van aard om de vaststellingen die omtrent deze feiten door de verwerende partij werden gedaan, met name dat verzoekers aanhouding onlogisch is en disproportioneel enerzijds, en dat verzoekster over deze feiten onaanvaardbare onwetendheden etaleerde en tegenstrijdige verklaringen aflegde anderzijds, in een ander daglicht te stellen. Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan de reeks tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de verklaringen aangaande de feiten die de verzoekende partij zelf zou hebben meegemaakt en de zoektocht die zij al dan niet zou hebben ondernomen naar bescherming. Al deze hiaten, vaagheden en tegenstrijdigheden worden gesteund door de stukken van het administratief dossier en hebben betrekking op cruciale elementen van het asielrelaas, zodat de pertinentie ervan buiten kijf staat.

2.8. De verzoekende partij betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing an sich niet, maar stelt dat, wanneer zij zich alles niet meer zo goed kan herinneren zou dit liggen aan het feit dat zij psychische problemen heeft, zoals zou blijken uit het bijgebrachte medisch attest. Uit het voormelde medisch attest blijkt dat zij lijdt aan een depressie waarvoor zij reeds in haar land van herkomst werd behandeld en die sedert het plotse overlijden van haar man nog verergerde. Verder wordt, naast een gehoorprobleem, melding gemaakt van posttraumatisch stress syndroom, en van het feit dat de depressie onder meer veel gevoelens van angst en slaapstoornissen met zich meebrengt. Evenwel werd reeds in de bestreden beslissing gesteld, aangaande de geheugenproblemen van de verzoekende partij, dat zij geen medisch attest bijbrengt dat haar geheugenproblemen kan staven en deze eerder selectief zijn, om de in de beslissing weergegeven redenen, die worden geschraagd door de stukken van het administratief dossier. Bovendien wordt in diezelfde beslissing nog gesteld dat "moet opgemerkt worden

dat de loutere vaststelling dat u traumatische ervaringen hebt ondergaan nooit een oorzakelijk verband kan aantonen met de problemen die u beweert te hebben meegemaakt.”.

2.9. De Raad kan alleen maar vaststellen dat het thans bijgevoegde medische attest evenmin een begin van bewijs vormt, noch voor het gegeven dat haar medische toestand er haar zou van weerhouden hebben volwaardige en coherente verklaringen te hebben afgelegd, noch voor de feiten die het trauma waarvan sprake hebben veroorzaakt. De vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de feiten die het asielrelaas constitueren, blijven onverminderd overeind en zijn van aard om de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig te ondermijnen.

2.10. Daar komt nog bij dat de verwerende partij ook de verklaringen over de reisweg van de verzoekende partij -waarbij zij stelde zonder paspoort te hebben gereisd van Armenië naar België en zij geen gegevens kon verstrekken over het al dan niet voorhanden zijn van een vals paspoort en de gegevens daarvan- als ongeloofwaardig afdoet, op grond van de vaststelling dat deze niet te rijmen vallen met de informatie van het administratief dossier, luidens dewelke blijkt dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Als antwoord op dit motief beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat het Commissariaat-generaal vertrekt van de idee als zou er geen mensenhandel meer bestaan, en dat zij dan mogelijkerwijze geluk heeft gehad geen controles tegengekomen te zijn. Deze blote bewering volstaat echter niet om de objectieve informatie in het administratief dossier in een ander daglicht te stellen. Ook dit motief blijft derhalve onaangetast.

2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat het Commissariaat-generaal genoegzaam, op grond van de pertinente en door de stukken van het administratief dossier ondersteunde motivering is kunnen komen tot de bestreden weigeringsbeslissing. Ingevolge de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan de verzoekende partij kan noch als vluchteling erkend worden, noch kan haar de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS